В хатині пізньою порою
Слов'янка молода сидить.
Багряносмугою габою
На небі заграва горить...
Дитя слов'янка колисає,
І, колисаючи, співає...

"Не плач, не плач! чи серцем чуєш,
Дитя моє, близьку біду!..
Ну, годі, рано ти сумуєш,
Від тебе я не відійду.
Скоріш я чоловіка втрачу.
Дитя, не плач! і я заплачу!

Твій батько став за честь і Бога
До лав бійців проти татар,
Кривавий слід йому дорога,
Його булат горить, мов жар.
Поглянь: там заграва ятріє:
То бій насіння смерті сіє.

Я рада, що збагнуть не в силах
Ти небезпеки, любий мій,
Не плачуть діти на могилах,
І страх кайданів — їм чужий;
Їх шлях — він заздрості достоїн..."
Враз шум, — і в двері входить воїн.

В крові волосся, збито лати.
"Збулося!! — крик луна гіркий, —
Збулося! Торжествуй, проклятий!..
В неволі край мій дорогий
Татари билися несито,
Орда взяла, і нас побито..."

І він упав — і помирає,
Як жив — за рідний край бійцем.
Жона дитину піднімає
Над дорогим блідим лицем:
"Дивись, як умирають, сину,
І помсти вчись, моя дитино!"

1830